

1

Ոչ թե պարզապես հենց այնպես գրվեց...
Երկնքից իջավ, հրաշքով ծնվեց,
Ինչպես արևն է ծագում երկնքում,
Այնպես գեղեցիկ տեսիլքն այս ծագեց:

2

Իրոք, վերևից լույս ճառագայթեց,
Մաշտոց անունով մի օրհնյալ սուրբի,
Առաջին տառով Աստված մեծարվեց,
Վերջինով՝ Զրիստոս՝ Աստծո Որդին:

3

Ծաղիկների պես հայոց դաշտերի
Հայոց տառերի բուրմունքը ծաղկեց,
Ամեն մի տառի համա Աստվածային
Մարդկանց սրտերում վարդի պես բացվեց:

4

Այս տառերով է, որ Նարեկացին՝
Մարդկային ցեղի դեմքը եզակի,
«Մատյանը» գրեց երկունքի ցավով,
Համամարդկային հրաշքը խոսքի:

5

Այս տառերով են գրվել բյուր ողբեր,
Եվ, ցավոք սրտի, որքան անգամներ,
Արյունոտվել են տառերն այս վսեմ,
Արցունքախառն արյունով գրվել:

6

Այս տառերով էլ թուղթը զարդարեց
Երգող վայերով ու խելագարվեց
Մեծ Կոմիտասը ճամփին Դեր-Զորի:
Ամեն մի տառից արցունքներ քամեց:

7

Բայց մենք հույս ունենք. հույսը չի մարում
Հավատքի հզոր երկնակամարում:
Այս տառերով է գրվել խոսքն Աստծո՝
Ավետարանը ամենակարող:

8

Ես էլ իմ խոսքն եմ այսպես ավարտում,
Այս տառերով եմ հիմա հորդորում,
Եթե հոգնել ես, չես գտնում ելքը,
Ու չի բժշկվում քեզ տանջող վերքը,

9

Ուղղի՛ր հայացքդ Ավետարանին,
Այս տառ ու բանի մեծ գանձարանին,
Ուր դու կգտնես քո սփոփանքը,
Ուր կը բժշկվի քո տառապանքը:

Ուր դու կգտնես ճամփան փրկության,
Մխիթարող հույս հավիտենական: